

а також повертати голову. Наскільки мені відомо, смерть – це стан, коли зупиняється серце і припиняється діяльність в головному мозку, то як дивитися на те, що до ненародженої дитини застосовують інші критерії? Всім давно відомо і лікарям, і самим жінкам, що коли роблять аборт – вони вбивають людину. Найстрашніше те, що аборти роблять лікарі, які давали обіцянку захищати життя і здоров'я людей, а захищають аборти виключно ті люди, які самі вже народилися. Насправді кожна жінка має можливість стати матір'ю. Та обирати чи стати їй матір'ю чи ні, потрібно ще до того як вона завагітніла. Але коли вона вже в цікавому стані, то вона є вже мамою маленької крихітки, яка розвивається у її лоні. Я вважаю це не припустимо жорстоко вбивати дитя. Наскільки мені відомо під час абортів, дитину не просто дістають з матки матері, а дістаються по невеликим шматкам, адже дитина досягає певних розмірів.

Велику роль у формуванні свідомості сучасних українців лягає на законодавців, які своїми рішеннями тільки затверджують закони, які допускають такі «вбивства». Також, впливають і ті, хто сприяють деморалізації молоді, поширення сексуальної свободи та легковажень материнства.

На мою думку, український народ, все таки зможе досягти прогресу в розвитку країни і простіше буде народити дитину, ніж зробити аборт. Держава зможе краще забезпечити жінок, які опинилися в скрутному матеріальному становищі і пологи в Україні не будуть викликати страх. А в цивілізованому суспільстві нарешті зрозуміють, що батьків повинно бути двоє. Та нажаль, за свої помилки ми ще поплатимось.

Дегтяр В.А.,
курсант 1 курсу факультету
економіко-правової безпеки
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ДЕМОКРАТІЯ – НАЙГІРША ФОРМА ПРАВЛІННЯ?

На обрання теми есе мене нашттовхнув вислів Вінстона Черчіля «Демократія – найгірша форма правління, за винятком усіх інших, які пробувалися час від часу», який за багато років вже став крилатим. Хоча насправді британський політик, не перший, хто так вважав. Ще в античні часи характерні особливості даної форми правління описували у своїх

працях давньогрецькі мислителі. Так, Цицерон і Платон критикували демократичний устрій за його нестабільність. Античні філософи вважали, що «народовладдя» дуже швидко поступиться тиранії, оскільки вибір більшості представляє невелика група обраних, які у здійсненні владних повноважень переслідують перш за все власні інтереси. Тобто, питання демократії є актуальним вже протягом декількох тисячоліть і в сучасному світі продовжують тривати дискусії навколо нього.

Розмірковуючи над обраною темою, перші думки є дуже суперечливими: «Як же демократія може бути найгіршою? Це ж вибір народу, а люди самі собі поганого не побажають і таке інше». Але, насправді, не все так просто, як здається і це лише такий, поверхневий погляд, тобто, така надводна частина айсбергу.

Дійсно, в сучасному світі в більшості країн (незалежно від того монархія чи республіками вони є) державна влада здійснюється саме демократичним режимом. В порівнянні з авторитаризмом і тоталітаризмом, очевидно, що демократія має ряд переваг, таких як забезпечення прав людини відповідно до вимог міжнародних стандартів, верховенство права, участь громадян у формуванні державної влади, дотримання законів, політична свобода, свобода ЗМІ та ін. Цей перелік можна продовжувати ще довго. Проте, незважаючи на такі загальні позитивні риси демократії, можна сказати, що не існує єдиної універсальної форми демократії чи якогось демократичного еталону, зразку. Скільки держав – стільки і проявів демократії, кожна з них унікальна, неповторна. Існує, навіть, індекс демократії країн світу (The Democracy Index) – це глобальні дослідження рівня демократії в державах світу, а також, рейтинг, який складається на основі цих досліджень. Цей рейтинг класифікує держави за чотирма типами державно-політичного режиму: повна демократія, недостатня демократія, гібридний режим та авторитарний режим. Такі дослідження ще раз підтверджують, що демократія в кожній країні має свої специфічні та індивідуальні особливості. І де ж та чітка межа, яка б дозволила точно виявити, коли демократія починає регресувати? Звісно, що, наприклад, рівень демократії в таких країнах як Норвегія, Данія, Німеччина, Канада, Сполучені Штати Америки суттєво відрізняється від рівня демократії в Румунії, Молдові, Албанії, Україні.

Варто сказати, що демократія є однією з найбільш складних систем, якій властивий динамічний розвиток. Безумовно, не можна ігнорувати переваги демократичного устрою, але коли ж вони стають насправді реальним благом для суспільства? Дійсно, демократія ґрунтується на участі громадян у здійсненні державної влади, так званому народному волевиявленні. Виникає питання: наскільки свідомо і відповідально люди

реалізують своє виборче право, право голосу? Завжди є відсоток людей, які байдуже ставляться до таких заходів як то вибори чи референдум. Думаю, що такі люди не усвідомлюють чи не хочуть усвідомлювати власну відповідальність за те, в якій державі вони будуть жити завтра. Адже, для того, щоб щось змінити на краще, потрібно завжди починати з себе. Набагато простіше перекласти всю відповідальність на когось (президента, депутатів, державу та ін.), а потім постійно їх критикувати, звинувачуючи у всіх негараздах, не доклавши власне при цьому ніяких зусиль для того, щоб результат міг бути іншим. Інша категорія людей обирає «народних представників» за принципом: подобається чи не подобається. Часто люди довіряють тим декораціям, які бачать перед собою (презентабельний роздатковий матеріал, постійний вплив на свідомість по телевізору та через ЗМІ, так звані «продуктові набори» та ін.). При цьому, навіть, не намагаючись самотійно докласти зусиль та перевірити елементарну інформацію в мережі чи з різних джерел. Наскільки ж свідомим та правильним буде вибір цих людей? Для того, щоб отримати атестат, диплом чи свідоцтво, необхідно здати іспит, щоб підтвердити свої знання. А для того, щоб приймати участь в управлінні державою та вирішенні державних питань, не треба підтверджувати свою компетентність в політичних, економічних, юридичних та інших питаннях. Результати такого вибору будуть очевидними. Тут спадають на думку слова І.В. Гете, який писав: «Ніщо так не відштовхує, як більшість, бо вона складається з купки сильних лідерів, з шахраїв, які пристосовуються, зі слабких, які асимілюються, і з маси, яка рухається за ними, не маючи ні найменшого уявлення про те, чого вона хоче».

Також, складне питання відносно того, що вибір людей, чиї голоси становили меншість, не врахований. То чи не є це в більшій чи меншій мірі політичною дискримінацією цих виборців?

Обмірковуючи висновок, можна сказати, що як концепція, демократія є найоптимальнішою та найпривабливішою з існуючих на сьогодні, але лише з подоланням в державі таких факторів як економічна і соціальна нестабільність, низький рівень правової культури суспільства та його байдужість до подій в державі.

Отже, демократичний устрій суспільства вимагає багато зусиль: соціальних, економічних, політичних, аби стати дійсно кращим. Одним з найголовніших чинників формування є виховання правосвідомого та політичного зрілого суспільства, яке шляхом соціальних перетворень, безпосереднього впливу на політичні інститути, зможе здійснювати владу. Але якщо народ і на далі буде потребувати, виключно, сили, що зможе керувати ним, то про демократичну державу годі і говорити.

Повертаючись до відомої фрази В. Черчіля, хочеться тепер відзначити, що, насправді, вона значно глибша та складніша за своїм змістом, ніж здавалось на перший погляд. І, можливо, якщо цей вислів прочитати вже в контексті всієї його промови, то можна буде говорити про якийсь новий, досі невідомий сенс цього меседжу.

Заїка О.В.,
курсант 1 курсу факультету підготовки
фахівців для підрозділів кримінальної поліції
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ЗАХИСТ ТВАРИН – СПРАВА ЧЕСТІ ЛЮДЕЙ!

*Звірі – це тобі не люди,
з ними домовитися можна*

Це і ще дуже багато різних висловів про тварин викривають одне дуже точне формулювання: хоча тварини позбавлені способу розмовляти, задумуватися й мислити, проте інколи вони представляють більшу цінність суспільству аніж люди. Так як люди, навіть, які не хочуть, роблять те, що не прийнято в цивілізованому суспільстві. Наприклад, Ви хоч раз бачили, щоб люди, які народились і проживають закордоном, приміром у Німеччині, виганяли тварин на вулицю або жорстоко поводитися, кидаючи в них речами, б'ючи їх, калічачи. В багатьох країнах Європи та Америки, до звірів ставляться набагато краще ніж в нашій, так би мовити, цивілізованій країні.

Як нам відомо, то увесь світ запроваджує закони про захист тварин. В яких говориться про те, як господарі, які жорстоко поводяться з тваринами несуть або кримінальну, або адміністративну відповідальність. В Україні, як мені відомо, теж застосовують певні заходи за для збереження життя тварин. Проте мені здається, що на даний момент вони не є ефективними. Майже по всіх містах нашої країни є організації, де волонтери піклуються і захищають права тварин, де люди, які є відповідальнішими можуть і хочуть забрати їх до себе. Але такі організації і притулки потребують сильної підтримки зі сторони держави.

Найважливішою проблемою, або навіть загрозою для життя, в містах нашої держави, я вважаю – поширення безпритульних тварин. Про-